

23

דף ק"ג ו' ח' חרשת לא אכלה גזרה דלמ' אתי לאכולי חרש בחרשת ס' לא שיהא
 יותר אכסור בחרש בחרשת מספק בחרשת אלא גזירות קשורות זו בזו הן
 ככולו משום ספק לחרשת הן שאם אהם מאכילי חרשת הנשוא' לפקח ודאי לא אתי
 לאכולי פקחת הנשוא' לחרש דמיומר פקח מאכילי בחרשת מפני שהוא עדיף מינה
 והיא גררת אחריו ולא גרעה חרשת משפחתו חרשת אבל פקחת חרש' יותר
 מבעל' חרש אינה אכלת בניו שאין' גררת אחריו אלא דאי' למיגרד אקו חרש בחרשת
 דאף היא אינה חסוב' יותר מבעל' וכו' וחרשת אכל' בגין בעל' פקח אף היא אכלת
 בגין בעלה חרש שהוא כמות ואם אהם מותר חרש בחרשת אתי לאכולי פקחת בחרש
 דלאחר חרש מי לא מוכילי חרשת וזה אף הוא ואכיל את הפקחת דו וזו נכריות הן כול'
 (ולא הבנתי מה חרש הוא עזר יראה שהוא פרש' ז') : **וקמנה** דאית לה כתיב'
 מנא לן דתנן הממאנת והסר' והאילומת אף לן כתיב'
 לה כתיב' אבל יולא' בגט יש לה כתיב' ואפי' דתנא בחד' ממאנת אף לן כתיב' יולא'
 בגט יש לה כתיב' יוחא ליה עפי לאתויי מדוקי' דמתנ' ולא לאתויי מבריי' מפורשת'
 יותר ממה שהאין רוצה לישא אשה רוצה לישא' פירי' ואפילו בלא כתיבה ואפי' שאלמרי
 אסור לשהות עם אשתו בלא כתיב' ואפי' שעה אחת ה"מ בגין דעת דיוקן דשאר בעלי
 דעת כותבין למסותיהן וזה לא כתב אז שנאבד' כותבת' אף היא לבה ספק' ואומרת למחר
 הוא מנרס' לפי שהיא קולט בעיניו להוציא' ויבשה בעילת' בעילת זמא אבל בחרש כיון
 דלאו בן דעת הוא אף ע"פ שאלו רצה להוציא' ברימיו' מ"מ אינו עשוי לגרש דרבין
 איק' מנכיו' לגרש ואף היא אינה עושה בעולת' בעילת זמא שאין' מעלה בדעת' שיהיה
 והרשת לפקח ממי כיון דלא בת דעה היא לא מספק' להענינה ואינה עושה בעולת' זמא
 ועוד דאי לא הא לא קיימ' בה תקנה' דרבין דלא נסבי לה :

ע"ז ו' **והנה** דבי ר' שמעאל ושלמה מבינו מי שמעלה ואינה חזרת ואלת זאת
 שמעלה וחזרת פרש' ז' ציטין פ' התקבל דאינה מתגרשת לא על
 ידה ולא על ידי אביה וכוונתה התם כל שאינה יודעת לשמור את גיטתה אינה יכולה
 להתגרש דמשמע כלל כלל לא ור"מ ז' כתב דדוקא על ידה אבל על ידי אביה מתגרשת
 דהא משמע דהא דבי ר' ינאי והא דבי ר' שמעאל לא פליגי אלא דמר דרש' לה מבי' :
 ומר דרש' לה מושלח' אבל בדי' לא פליגי ויודאי משמע להא דבי ר' ינאי שמתגרשת
 ע"י אביה שיד' אביה ביד' וספיר קרי' בה ביד' הלכך אף לדברי ר' שמעאל מתגרשת
 ע"י אביה ועוד דכל שיש לה אב אף הוא מושלח' ואינו חוזרת דאבי' משמר' א"י משהיה
 לאחר ובעל' משמר' ואינה חוזרת וסעד יש לו הכא בירושלמי דבי ר' ינאי אמרי מפני
 גרידא פירי' שנגררת אחר ב"מ לזוט' ר' יודא ור' אילא תרויסון אמרין שאין' יכולה
 לשמור את גיטתה ר' נחמי' בר מר עובד' בשם ר' יסא איב' בימינו הלח מלין עבר וגרס
 מתן דמר מפני גריד' גרס ומתן דמר מפני שאין' יסא' לשמור את גיטתה לא גרס יסא' לה
 אב מתן דמר מפני גריד' אסור ומתן דמר שאינה יכולה לשמור את גיטתה יש לה אב
 יכולה לשמור את גיטתה פעמים שיש' פעמים חלמ' כו' חלמ' כל שיש לה אב הרי הוא
 מתגרשת בין למד' משום וכו' וכו' בידה בין למד' משום ושלח' מבינו והלכך קט' שאין'
 בה אלא משום שמירת גיטת מתגרשת ע"י האב לדברי כ"ע וכל שותף לדברי ר' ינאי
 ודבי ר' שמעאל דנמ' אלא דלדברי ר' ינאי בירושלמי שוטה אינה יכול' להתגרש מפני
 גרידא : **העיר** ר' יוחנן בן נודא' על קט' בת ישראל שנשאת לבן שאיכלת בתרומ'
 ז' בתרומ' דרבין ומסתבר' דלמד' קטן אכל נבלת אף ב"ד מטוין
 להפרישו אפילו בתרומ' דאוריית' קא אכלה והכין נמי משמע מהמיתות עלה בגמרא
 הריהו שקלא ופירי' דקטן אכל נבל' וכבר הארכתי בה יותר בגמ' פ' הריקין בס' :
 ומיירא אפשר דאכל' בתרומה משמע למימר לה למיכל א"י למספא ל' בידים וכו' הא
 ודאי בתרומ' דאוריית' אסור וכדדדדד' לקמן לא תאכלו קרי בה לא תאכלו אבל בתרומ'
 דרבין מותר למספא ל' בידים ומשום דאיתו כשארין דרבין ומאכלין אותה בתרומ' דרבין :
אמר רבא מעדות של ר' יוחנן בן נודא' שמע אמר לעדים ראו גט זה שאני מתן
 לאתאי וחזר ואמר לה כנסי שטר חוב זה מנורשת וכו' פשיט' מהו דתני' כיון
 דאמר לה כנסי שטר חוב זה בעולי בעלי' קמ"ל - תמיה' לי א"כ מאי מעדותו של ר'
 יוחנן שמע דקאמר דלא לאו מדר' יוחנן בשמע' דאסור מי שמע' מדר' יוחנן דלא בעלי'
 ומשום כסופ' הוא דקאמר הא לא שמעין מיהא אלא דלא בעין דעתה והא לא אשורין
 ליה לרבא דפשיט' - וי"ל דרבא ה"ק כיון דשמעין מדר' יוחנן דלא בעין דעתה אף אם
 נאמר כיון דאמר לעדים ראו גט שאני מתן אפי' שלא אמר לה אלא שאמר לה בהפקד
 מן העין וקרא שטר חוב אפי' הרי זו מנורשת דלא בעולי בעליה והיא דלא עבדי ליה
 רבא מיומר' כנסי שטר חוב אמר רבא אמר לעדים ראו גט שאני מתן כו' דהוה
 אמניא דלא הייא מנורשת ולא משום דבעל' אלא משום דבעין דעתה הלכך סמך לה
 אדר' יוחנן בן טרי ומאי דנקט ואמר לעדים דוקא אמר לעדים אז שצו עסוקין בזה
 ענין הא לא הכי אינה מנורשת כדאמר' בפ' דקדושין דלענין גטין וקדושין בעין
 שיהיו עסוקין בזהו ענין או שפירש' ותי' בחושפת' דנשין אולין אשתו אלא הלביר ועל
 גטה והנהו לא ולא אמר לה הא גיטך ר' יוסי אימר מנורשת ר' יודא' אימר אי' מנורש'
 רבי אימר אב עסוקין בזהו ענין מנורשת ואם לאו אינה מנורשת וה"כ אם עסוקין
 בזהו ענין אפי' שלא אמר לעדים ראו גט זה שאני מתן לא אלא מכיון דמשום כסופא
 בזהו ענין אף על פי שנתן לה ואמר לה כנסי שטר חוב זה לא בעליה דמשום כסופא
 הוא דקאמר לה והא דאמרין אב איתא דבעליה לעדים הוא אמר להו מלתא בעלמא
 הוא דאמרין :

דף ק"ד ו' ח' דהיא לא יאמר אדם לחיטוק הבא לי חותם הבא לי מפתח אבל מניחו
 תולש מניחו וזקק לא דעתו מפני מה חלק בדידה דה"ל למיחיה

אבל מניחו מביא דתולש וזקק מאן דכר שמיא פתח במביא וסיים בתולש וזקק וי"ל
 דמאי דנקט לא יאמר לחיטוק הבא לי חותם ולא קאמר תולש חרוק לרבות' נקט הבא דאלו
 אמר לא יאמר לחיטוק תולש הוה דוקא משום דאמר לו לעצור ממנו דאוריית' אכל
 רשאי לומר לו הבא לי חותם משום דאינו יאמר לו לעצור ממנו דאוריית' דלאפסר להכי
 לו פתוח פתוח מד' אמות וא"כ לכן עזאי דאמר מהלך עשומר דמי ליכא איסור' דאוריית'
 ואפי' יכניס מרס"ד לה"י אפשר שיעקור מכאן דעת שמיחיה בפחות מד' אמות ואחר
 כך ימנך להכניסו לה"י דכבי הא ליכא איסור' דאוריית' קמ"ל דלא יאמר לו אפי' הבא
 וי"ל שלא יאמר לו תולש וכי קאמר נמי אבל מניחו תולש לרבות' נקט לומר דאפי' תולש
 דעובר מיד ממנו דאוריית' אינו זקוק להפרישו כול' : **קמן** שבה לכבות אף שומעין
 לו ק"ל והא לא דאוריית' הוא דהא מלאכה שאינה גריד' לגופ' היא ואין כבי
 דאוריית' אלא בפחמין אי בפחיל' וכדק"ל כר"ס - וי"ל דמדתקא שאין שביחיתו עילך
 ושביחיתו עיליחן משמע דלר' יודא' קאמר וכוונתו לר' יודא' היא דלא בני מלאכ' דריסה
 לגופה כול' : **רבי** יוחנן ספיקו מספק' ליה קאי הכא ומדדו ל' קאי הכא ומדדו
 ל' קאי ל' הא דאמר גמיה בשליה פ' יולא דופן גבי מופל' סמוך לאיס' הקדים
 וכלו אחר' רב הונא אימר אף לן לוקין ר' יוחנן ור' שמעון בן לקיש דאמרין תריסין לוקין
 במאי קא מפלגי' במפלא סמוך לאיס' דמר סבר דאוריית' ומר סבר דרבין ואתיבין
 עליה דרבי יוחנן יתומה סגד' בעלה מפר לא אי אמרת בשלמ' מופל' סמוך לאיס' דרבין
 איתו שאולין דרבין ומבטלי' דרר' דרבין אלא אי אמרת מופל' סמוך לאיס' דאוריית' כר'
 יוחנן איתו כאלו דרבין ורבין ומבטלי' דרר' דאוריית' - ופירוק רבא בר שילא מפר לה ממה
 נפוך ר' דרבין דרבין ודרבין הוא ואי דאוריית' הו קטן אוכל נבלת ואין ב"ד מטוין
 להפרישו והא קא גדלה ואכלה כהה' הפרס קמיי' אמר רבא בר לוי מפר לה כל שעה
 ושעה ויאם שבעל הוא אף הכעל מפר בקדומין כדבר פנחס משמיה דרבא כל המדרת על
 דעת בעלה היא סודרת - והיכי מתקן ליה רבא אליב' דר' יוחנן משום דאין ב"ד מטוין
 להפרישו והא ר' יוחנן נופיה ספיקו מספק' ליה אי מטוין להפרישו אם לא ועוד קשיא
 לי דהא תמא הכא לא יאמר לו הבא לי חותם והבא לי מפתח והתם כיון דמפר לה בעל
 הרי זה כאלו אמר לו קומי אכולי ואפילו בעושה על דעת אביו אמרין אלא דמפר לה
 להפרישו כדאמרין גבי קטן שבה לכבות אף שומעין לו דאיק' בעושה על דעת אביו
 ומיירא לגי' קתא פריש' דגרסי התם אלא כדבר פנחס אפשר לומר דלא הלי' טעמא
 מעשה משום קטן אוכל נבלת שאין ב"ד מטוין להפרישו אלא מפר לה וספי לה בידים
 דכל הסדרת על דעת בעלה היא סודרת - אבל לגירסת הספריים דלא גרסי אלא דמשמע
 דאכרי דלדידה בר שילא קיימי' קש' ומסתבר' משמע לי דמתוורת' דגרסינן כהה' דגרסי
 אלא דכרי פנחס וזו לא תריקין לטעמיה דרב' בר שילא והדין טהן דיוקן דתנית להכי
 איתו שאולין קטנה ומאי שאל גדולה כיון דעל דעת בעלה היא סודרת אפי' גדולה נמי ושלח'
 אף אמרי' לו שילא ולא נחיר לו לאכלא אלא שמתקן ואכל' א"כ אפשר דמעמידן איתו
 סמוך לנבל' כדי שישלח דו ויאלל דומי' דעובד' דר' בר ביסל' ומיירא משמע לי דבאשורין
 של דבריהם מותר לומר לו לאכלא בפירוש דהא למד' בשל תורה ב"ד מטוין להפרישו
 ואל דבריהם אף ב"ד מטוין להפרישו כדמתירין הכא בה"ע בפנין שאין קטין מדרבין
 ואמר' נמי בדמאי הקלו וכו' שכן כיון דק"ל דאף בשל תורה אף ב"ד מטוין להפרישו
 בשל דבריהם מתירין לו דרבא אחת יותר ומתירין לו אפילו לומר לו לאכלא ויש לו ללמוד
 מדאמרין שבת פסק ר' אליעזר דתלין רב משאר' איב' פרוטה לחיטוק עמי' וזע
 ל' כשאתא כדמא' ואקשינן ויתין ליה לחיטוק ישראל ופירקין איתו למיסך ומאי קשיא
 ליתן ליה לחיטוק ישראל דיוקן דישיראל גדול אסור' מדרבין אף לחיטוק ישראל אסור לומר
 לו לעצור ולזרוע א"י כדאמרין דלא העמידו דבריהם ז' אלא אלא גדולים שבישראל ולא
 אלא קטנים כול' ואפי' דאשקינא התם דאסור משום דאיתו למיסך לא שייך הסוא
 טעמ' דאיתו למיסך אלא בדבר שאינו לזרך היתוס אלא לזרך הגזול כההיא דרב
 משאר' דרזיעת הכשות לזרך רב משאר' ולא לזרך הקטן ודע' **לך** מדאמרין פסק
 בתרא דומי' ובעובדן גבי זמן ביום הכפריים אם איתו ככסי הכי ליעבד ליעשמי'
 ליעבד דומי' למיסך - ואיכא וידיק הכי מייסוקין איתו ולא אם מאכילין את היתוסין'
 ביה"כ וכדאמרין מעשה בשמאי שלא רצה להאכיל בידו ח' וגזרו עליו להאכיל בשתי
 ידיו ח' התם משום דרש' של חיתין ולא רש' לא חייסין לפרוכי אבל לזרך עולמם כההיא
 דרשותא א"כ כההיא דטוס של ברכה אסור' ואי קשיא לך הא דתנן בעירובין פרק כול'
 מערבין אף מערבין בטבל וזקוקין' בטבל טבל מדרבין ואם איתא טבל דרבין אמאי לא
 אפי' דלא חזי לגדולים הא חזי לקטנים דהא מאכילין אותן בידים וא"ת מאי דחזי לגדולי'
 בעי' לא היא דהא תמא התם מערבין לגדולי' ביום הכפריים וקא פשיט' טעמא התם
 משום דחזי לקטנים וסוד ליה כיון לזרז' אלמ' כל שראוי לקטנים מערבין בו אלא משמע
 דאפילו טבל דרבין אף מאכילין אותו לקטנים בידים והיינו דאין מערבין בו דאחיל
 ולא ספי' להו בידים מיד דלא חזי אפי' לקטנים קרינן ביה והיא ליה כטבל גמור לא
 היא דלעולם טעמא דהתם משום דמדי' דחזי לגדולים בעי' ולא דמי למערב לגדולי' ביום
 הכפריים דהתם הוא נופיה חזי אפילו לגדולים אלא דאסור' דומא גרסי ליה וכו' דאין
 איסורא מלך עולמו של עירוב וחזי נמי השתא לקטנים מיהא מערבין בו אפילו לגדולי'
 משא"כ בטבל דאשורין מלך עולמו והלכך אפי' דחזי לקטנים אף מערבין בו לגדולי' ויתר
 מזה כדבתי בר' א"י אף מערבין את היתוסות ואלתוסין **אבל** התנא' ז' בזה כהה' בסוף
 הלכות מאכלות אסורות שאפי' בשבת דרבין אסור להאכילי בידים - עוד כתב הוא ז' א'
 אף על פי שאין ב"ד מטוין להפרישו לקטן מטעם על אביו להפרישו ולגזור בו כדי לחנוכו
 פריש' ובקדושה שנאמר חזק לעצ' ע"פ דרש' כו' וגררין אי דבריו שהרי קטן שגזע
 לחזק מתקבץ אותו למטה וא"כ היך אף מפרשין אותו מן האיסור אלא שאין גראה כן
 מן

114